

01.07.2024 PONEDELJEK	KRIŽ 19.00	++JERMAN, Šepulje 29
02.07.2024 TOREK	KRIŽ 19.00	++ŠONC in PIRJEVEC, Križ 227
03.07.2024 SREDA Tomaž, apostol	KRIŽ 19.00	+ FERDO BORDON, Križ 107
04.07.2024 ČETRTEK Urh, škof	KRIŽ 19.00	+ IVANKA ČEFUTA, Šepulje 24
05.07.2024 PETEK CIRIL in METOD, slov. apostola	KRIŽ 19.00	++ EMILIJA in JOŽEF SAMEC, Križ 132
06.07.2024 SOBOTA Marija Goretti, muč.	UTOVLJE 19.00	ZA ŽIVE IN POKOJNE UTOVLJANE, pn. Vodopivec
07.07.2024 14. NEDELJA MED LETOM	KAZLJE 8.30 TOMAJ 10h	+ZA BIRMANCE, pn. Kazlje 45a ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE

Tudi med počitnicami, ko smo v naravi, ne pozabimo na Boga. Vzemimo si čas zase in se napolnimo z bližino Boga.

Oratorij 2024 smo sklenili v soboto, na praznik sv. Petra in Pavla s sv. mašo predvsem z oratoriji in tremi starši. Na oratoriju je odelovalo 11 animatorjev in 24 otrok. Nekateri animatorji so šele prvič v tej funkciji, a so se zelo trudili, da smo oratoriji sklenili v dobri veri, da naslednje leto z novimi izkušnjami navdušijo morda večjo skupino otrok. Hvala Bogu, da razen kakšnih prask ni bilo večjih odklonov. Hvala prizadevnim kuharjem: Janezu, Klavdiju, Dragici, Tanji, Sergiju in Meri in seveda vaši duhovni podpori in staršem, ki ste prinesli domače dobrote.

ŽUPNIJA TOMAJ
13 NEDELJA MED LETOM
zunanja slovesnost praznika sv. Petra in Pavla-
zavetnikov tomajske župnije

Štev.26/LETO XII.

30.junij 2024

Jezus pokliče deklico nazaj v življenje
Iz svetega evangelija po Marku ([Mr 5,21-43](#))

Ko se je tisti čas Jezus prepeljal s čolnom spet na drugo stran, se je zbrala pri njem velika množica. Bil je pri jezeru. Tedaj je prišel eden od predstojnikov shodnice, Jaír po imenu. Ko ga je zagledal, je padel k njegovim nogam in ga zelo prosil, rekoč: »Moja hčerka je v zadnjih zdihljajih. Pridi in položi roke nanjo, da ozdravi in ostane pri življenju!« In odšel je z njim.

Za njim se je odpravila velika množica in pritiskala nanj. V njej je bila tudi žena, ki je že dvanajst let krvavela. Veliko je pretrpela od mnogih zdravnikov in porabila vse svoje premoženje, pa ji ni nič pomagalo, ampak je bilo z njo celo slabše. Slišala je za Jezusa. Med množico se mu je približala od zadaj in se dotaknila njegove obleke. Rekla je namreč: »Tudi če se dotaknem le njegove obleke, bom rešena.« In v hipu se ji je ustavila kri in v telesu je začutila,

da je ozdravljena nadloge. Jezus je v sebi zaznal, da je šla moč iz njega. Obrnil se je v množici in rekel: »Kdo se je dotaknil moje obleke?« Njegovi učenci so mu govorili: »Saj vidiš, kako množica pritiska nate, pa praviš: »Kdo se me je dotaknil?« Oziral se je okrog, da bi videl tisto, ki je to storila. Ker je žena vedela, kaj se je z njo zgodilo, je vsa preplašena trepetaje pristopila, se vrgla predenj in mu povedala vso resnico. On pa ji je rekel: »Hči, tvoja vera te je rešila. Pojdi v miru in bodi ozdravljena svoje nadloge!« Ko je še govoril, so prišli od predstojnikove hiše in rekli Jaíru: »Tvoja hči je umrla. Kaj še nadleguješ učitelja?« Jezus je slišal od strani, kaj so rekli, in je dejal predstojniku shodnice: »Ne boj se, samó veruj!« In nikomur ni dovolil, da bi šel z njim, razen Petru, Jakobu in Janezu, Jakobovemu bratu. Ko so prišli pred predstojnikovo hišo, je videl vrvež in ljudi, ki so jokali in zelo žalovali. Vstopil je in jim rekel: »Kaj se razburjate in jokate? Deklica ni umrla, ampak spi.« In posmehovali so se mu. On pa je vse odslovil in vzel s seboj očeta in mater deklice ter tiste, ki so bili z njim, in stopil tja, kjer je bila deklica. Prijel jo je za roko in ji rekel: »Talíta kum,« kar pomeni: Deklica, rečem ti, vstani! Deklica je takoj vstala in hodila; imela je namreč dvanajst let. Od začudenja so bili vsi iz sebe. On pa jim je strogo naročil, naj tega nihče ne izve, in je vélel, naj ji dajo jesti.

Duhovna spodbuda

Kako lepo je verovati v Boga življenja!

Ko se nevihta, o kateri smo slišali prejšnji teden, pomiri, Jezus in njegovi učenci pristanejo na tujem ozemlju, v Dekapolu. Tam ozdravi demona, vendar ga prebivalci te regije prisilijo v beg, ker se je ozdravitev demona zgodila z uničenjem črede pet tisoč prašičev, edinega vira preživetja teh ljudi. Njegovo prvo poslanstvo v tujini torej ni bilo ravno uspešno: preostane mu le, kot se začne današnji evangelij, da se vrne na drugo obalo, v domovino, kjer se počuti varnega, saj se okoli njega takoj zbere velika množica. Zemlja, korenine, kultura,

celo vera predstavljajo za vsakega moškega in vsako žensko gotovost, varnost: v našem okolju se vedno počutimo kot doma. Skoraj vedno...

Za Jezusa ta izjava pravzaprav ne drži ravno tako: že od začetka najde sovražnost med sovaščani Nazareta, proti katerim bo izrekel znameniti pregovor »Nihče ni prerok v svoji domovini«. Toda tudi na širšem ozemlju izraelske dežele Jezus naleti na nasprotovanje: ne toliko v množicah, v množici – ki se je, kot nam pripoveduje današnji evangelij, trikrat gnetla okoli njega morda celo samo zato, da bi si pridobila kakšno naklonjenost – tudi kot med voditelji ljudstva, med verskimi avtoritetami, ki iz zavisti ne prenesejo njegove priljubljenosti, iz poklicne in duševne deformacije pa ne prenesejo njegovega »drugačnega« načina razumevanja vere v Boga svojih očetov. In da je Jezus prišel podreti temelje vere oziroma religioznosti voditeljev ljudstva in samega ljudstva, ki so ga ti vzgajali, je dobro razvidno iz evangeljskega odlomka te nedelje.

Obstajata dve epizodi ozdravitve, ki očitno nista povezani ena z drugo, od katerih je ena (tista ženske, ki trpi zaradi krvavitve) postavljena skoraj kot oklepaj in velja za sekundarno glede na glavno epizodo, vstajenje 12-letne deklice. Namesto tega je teh 12 let tistih, ki povezujejo zgodbo dveh žensk, ene, ki je bila bolna 12 let, in druge, ki je umrla pri 12: in ker je številka 12 simbol izraelskih plemen, morda Marco že želi sporočiti, da lahko vse, kar je povezano z religioznostjo Stare zaveze, le zbolji in vodi v smrt, zato je potreben nekdo, ki božjemu ljudstvu vrača zdravje in življenje: in obe ženi sta "hčeri", ena voditelja sinagoge, druga samega Jezusa, ki jo naslavlja s tem izrazom, namesto bolj običajnega "žena". Obe s smrtjo v sebi, obe hčerki religioznosti, ki ubija, ponovno najdeta življenje. In prav epizoda »v oklepaju«, tista o ozdravitvi krvaveče ženske, nam daje občutek veličine in novosti Jezusovega sporočila glede na naš odnos do Boga: naša religioznost nas ne odrešuje, naš poročni prstan, čeprav blagoslovljen nas sam po sebi ne odrešuje; spoštovanje zakonov stare in zastarele vere nas ne rešuje, rešuje nas svobodna pripadnost odnosu sinovstva in ljubezni z Bogom, to je vera.

Stara in plesniva religioznost starodavnega – oziroma »starega« – izraelskega ljudstva je onemogočila, da bi bolna žena prišla do odrešitve: ni uspelo zdravnikom, ki so očitno tudi profitirali z njeno boleznijo, vendar nikomur ne bi uspelo, morda niti Bog, saj ji je bil onemogočen odhod v tempelj (ker bi ga njena nečistost oskrunila in s tem vse prisotne vernike), onemogočeno ji je bilo normalno čustveno življenje (ker bi njena nečistost oskrunila vsakega). Bilo ji je onemogočeno biti med ljudmi (ker bi njena nečistost naredila vse nečiste). Še huje, če se je koga »dotaknil« le slučajno: oba sta tvegala izključitev iz skupnosti, izobčenje. Toda vera te ženske je močnejša od verske miselnosti, v kateri je odraščala; primat njene vesti je močnejši od množice, ki se gnete okoli Jezusa in ji preprečuje, da bi se približala. In pravzaprav se na skrivaj, od zadaj, celo samo dotakne roba njegovega plašča: noče delati nevšečnosti Učitelju, zadovolji se z drobtinicami milosti, ki jih zna deliti tistim, ki verujejo vanj. In če bi bilo odvisno od nje, bi šlo vse tako gladko: ozdravitev je dosežena, odrešitev je tu.

Toda to ne velja za Jezusa, ki je tvegala, da bo izpadel neumen z vprašanjem "Kdo se je dotaknil mojih oblačil?" množici, ki ga je zagotovo silila, jo prisilila, da pride na plano, pa seveda ne zato, da bi plačala za ozdravitev (kot pri zdravilcih), ampak zato, da bi – nadaljuje Marko – povedala »vso resnico«. Da, saj je resnico treba povedati »spredaj«, spredaj, ne na skrivaj, ne za hrbtom kakor laž in obrekovanje; in resnica te ženske je, da je ni rešila religioznost, ki zapira, marginalizira, zavrača, ubija (samo pomislite, ta religioznost ubija tudi 12-letno deklico ... navsezadnje je "hči enega od voditeljev sinagoge", nekoga, ki je poglavar vere in ki bo namesto tega moral verovati, da bo njegova hči ozdravljena), ampak iz vere, ki daje življenje, ker išče bistveni, neposredni stik z Bogom. Bog, ki ne izključuje, ampak vključuje; Bog, ki se noče podrediti pravilom postave, ampak daje postavi novega duha; Bog, ki ne rešuje tistih, ki so zvesti verskim zapovedim, ampak tiste, ki izkazujejo vero vanj, čeprav jih vsi imajo za »nečiste«, zavržene, izključene, drugačne, neverne.

Ta dogodek je v Cerkvi izjemno pomemben; in nas uči, da vera, ki izključuje, ni vera, ampak sekta; skupnost, ki ni skupnost, ampak kasta; Cerkev, sestavljena iz ljudi, ki branijo nečiste, ki ne izolirajo grešnike, ki opozarjajo na tiste, ki jim je življenje spodletelo, ki ne izključujejo iz polnega občestva tiste, ki jim je življenje odreklo lepoto mirne ljubezni, ki sodijo drugačne (drugega torej?), ki ne nasprotuje svobodi ljudi, da verujejo ali celo ne verujejo v Boga, ki diši po plesni namesto po čistem zraku, ki ima okus po smrti namesto po življenju... to ne more biti Cerkev. Vsekakor taka Cerkev ni Cerkev ki si jo je Jezus zamislil.

Kako lepo je verjeti v Boga življenja: zakaj bi ga pustili, da se oblikuje zaprtega v škatli pravil, sodb in predsodkov? Cerkev mora zadihati dih Duha, ki vse spreminja.